Ο «χειμώνας του 1942», ο πόλεμος που «θα διαρκέσει πολύ ακόμη», η ακροδεξιά κι ο σεξισμός, τα δικαιώματα και οι ελευθερίες

Τι εννοεί ο Άδωνις όταν προτρέπει να προετοιμαστούμε για τον δυσκολότερο χειμώνα ύστερα από το 1942; Γιατί ο Μακρόν προειδοποιεί για το «τέλος της ανεμελιάς»; Τι σημαίνει η προειδοποίηση του γ.γ. του ΝΑΤΟ Στόλτεμπεργκ ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία «θα διαρκέσει πολύ ακόμη»; Γιατί τόσες πολλές κρίσεις (οικονομική, ενεργειακή, επισιτιστική, κρίση στις διεθνείς σχέσεις, κρίση αναπαραγωγής των εργαζόμενων τάξεων) μαυρίζουν τον ορίζοντα της ανθρωπότητας και ποια είναι η σχέση τους με την κλιματική κρίση; Τι σημαίνει η θεαματική άνοδος της άκρας δεξιάς στη Σουηδία και τι θα σημάνει η άνοδος της ακροδεξιάς Μελόνι των «Αδελφών για την Ιταλία» στην πρωθυπουργία; Είναι «ξαφνική και αναπάντεχη» ή προδιαγεγραμμένη η αύξηση των γυναικοκτονιών και η αντεπίθεση των σεξιστικών αντιλήψεων και πρακτικών; Γιατί η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιμένει στο κρεσέντο καταστολής ενώ βαδίζουμε προς τις εκλογές; Πώς συνδέονται όλα αυτά και ποια πρέπει να είναι η απάντηση από το κίνημα, την Αριστερά και τον αντικαπιταλιστικό χώρο;

Ποιες είναι οι αιτίες της ακρίβειας (ενέργεια, τρόφιμα, κατοικία)…

Είναι γνωστό ότι η ενεργειακή και επισιτιστική κρίση, δηλαδή η εκρηκτική άνοδος στις τιμές των προϊόντων της ενέργειας και των τροφίμων, άρχισε από τα τέλη του καλοκαιριού του 2021. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν δημιούργησε το πρόβλημα, απλώς το

όξυνε περισσότερο. Η μεγάλη αύξηση των τιμών (ακρίβεια) γρήγορα γενικεύτηκε σε όλη την γκάμα των προϊόντων.

- Η λεγόμενη «ενεργειακή μετάβαση» στην «πράσινη ενέργεια» στην Ευρώπη είχε σχεδιαστεί πάνω στο φυσικό αέριο (σαν μεταβατικό καύσιμο, παρόλο που είναι ορυκτό καύσιμο) και βασιστεί στις «πράσινες» μπίζνες και στο χρηματιστήριο ρύπων. Όποιο και αν είναι το πρόβλημα, ο καπιταλισμός μία «λύση» γνωρίζει: τις μπίζνες και την αγορά. Αυτή η «λύση» είχε ήδη εξασφαλίσει την αναρχία και αναποτελεσματικότητα του σχεδίου «μετάβασης» πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στην Ουκρανία: ό,τι χανόταν από τη μείωση της προσφοράς προϊόντων άνθρακα (λόγω μείωσης των επενδύσεων σε αυτόν τον τομέα) δεν αναπληρωνόταν από τις «πράσινες» μπίζνες, ενώ οι απαραίτητες δημόσιες υποδομές προσέκρουαν στον τοίχο της «δημοσιονομικής πειθαρχίας». Όσο για το χρηματιστήριο των ρύπων, από υποτιθέμενος μηχανισμός πειθαρχίας στην πράσινη μετάβαση, έγινε η χαρά του κερδοσκόπου…

- Η έκρηξη της ακρίβειας στα τρόφιμα έχει -μεταξύ άλλων- στρατηγικές αιτίες που σχετίζονται με την κλιματική αλλαγή: μείωση των καλλιεργήσιμων επιφανειών (λόγω συχνότερων και πιο καταστροφικών πυρκαγιών, λόγω ξηρασίας, λόγω ερημοποίησης από την ξηρασία αλλά και από την αποσάθρωση του εδάφους που φέρνει ο ραγδαίος χαρακτήρας των βροχών) και μείωση της απόδοσης των καλλιεργειών (λόγω μετατόπισης των κλιματικών ζωνών, προβλημάτων λειψυδρίας και ποιότητας των υδάτινων αποθεμάτων, μείωσης των σμηνών μελισσών που επιτελούν το αναντικατάστατο έργο της επικονίασης). Σε αυτές ο πόλεμος προσέθεσε το πρόβλημα με τα ουκρανικά σιτηρά και οι δυτικές κυρώσεις προσέθεσαν το πρόβλημα της έλλειψης ρωσικών λιπασμάτων αλλά και ρωσικών σιτηρών. Το χρηματιστήριο εμπορευμάτων πρόσθεσε την έξαρση της κερδοσκοπίας.

- Η έκρηξη της ακρίβειας στα ενοίκια και στο κόστος

στέγασης γενικότερα οφείλεται στη διαρκή επέκταση της αγοράς στη στέγη με αντίστοιχη διαρκή μείωση της ιδιοκατοίκησης – ακόμη και τα σπίτια που κατοικούμε εντάχτηκαν κατά κάποιον τρόπο στην αγορά μέσω του airbnb. Δεν είναι λοιπόν η αύξηση της ζήτησης που επέκτεινε την αγορά, αλλά αντίθετα η συνειδητή και σχεδιασμένη από τις κυβερνήσεις επέκταση της αγοράς που αύξησε τη ζήτηση (υποχρέωσε περισσότερους ανθρώπους να αναζητούν στέγη στην αγορά ενοικίων) και εκτόξευσε την κερδοσκοπία. Η κατάργηση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας και οποιουδήποτε σχεδίου λαϊκής στέγης σε συνδυασμό με την απαλλοτρίωση εργατικής στέγης μέσα από την μηχανισμό διαχείρισης των «κόκκινων δανείων» δεν ήταν χωρίς λόγο ή σχέδιο ούτε χωρίς συνέπειες.

Η αύξηση της ζήτησης λόγω επανεκκίνησης της οικονομίας ύστερα από τα lock down λόγω πανδημίας ήταν αιτία για να αυξηθούν οι τιμές, αλλά στη συνέχεια με τον πόλεμο στην Ουκρανία έχουμε πλέον πρόβλημα προσφοράς, λόγω των δυτικών κυρώσεων στα ρωσικά ενεργειακά προϊόντα αλλά και επειδή κλιμακώθηκε ο διακρατικός ανταγωνισμός και αυτό όξυνε την αποδιάρθρωση των εφοδιαστικών αλυσίδων και την κρίση του «ελεύθερου εμπορίου». Ήταν το κατάλληλο πλαίσιο για να πάρει τη σκυτάλη η κερδοσκοπία. Καθώς η τιμή όλων των εμπορευμάτων διαπραγματεύεται στα χρηματιστήρια εμπορευμάτων, οι κερδοσκόποι οργάνωσαν ένα πολύ πλούσιο «πάρτι» σε βάρος όλων μας, με τεράστιες διακυμάνσεις στις τιμές από μέρα σε μέρα, ακόμη και στη διάρκεια της ίδιας συνεδρίασης.

Συμπέρασμα: Τι φταίει για την ακρίβεια; Ότι η «ενεργειακή μετάβαση» αφέθηκε στις «πράσινες» μπίζνες και το χρηματιστήριο ρύπων, δηλαδή στην αγορά και το κίνητρο του κέρδους˙ ότι αυτό το σύστημα είναι εγγενώς ανίκανο να σκεφτεί και να οργανώσει απάντηση στην κλιματική κρίση, η οποία αναπόφευκτα κλιμακώνεται, με μία από τις συνέπειές της να είναι η επισιτιστική κρίση˙ότι ο ενεργειακός ανταγωνισμός των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (για κοιτάσματα, προμήθειες και

αποθέματα, αγωγούς και δρόμους μεταφοράς), που ήταν μία από τις αιτίες, ίσως η σημαντικότερη για την πυροδότηση του πολέμου στην Ουκρανία, στο έδαφος του πολέμου οξύνεται ακόμη περισσότερο και γενικεύεται, σπάζοντας διαρκώς νέους κρίκους στις εφοδιαστικές αλυσίδες και το «ελεύθερο εμπόριο»˙ ότι η καθολική επέκταση της εμπορευματοποίησης των κοινωνικών αγαθών, η διάλυση του κοινωνικού κράτους και η διαρκής λιτότητα στους μισθούς, που ισοδυναμεί με επέκταση των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας και πλήρη υπαγωγή των εργαζόμενων τάξεων σε αυτά, δίνει φτερά στην κερδοσκοπία, που σε αυτές τις συνθήκες «αλλάζει πίστα», γίνεται οργιώδης˙ότι οι κυβερνήσεις δεν θέλουν σε κανένα ζήτημα και για κανέναν λόγο να θίξουν την απόλυτη εξουσία της Αγοράς και του Κέρδους.

…και ποια η απάντηση;

Οι αιτίες του προβλήματος προσδιορίζουν τις προβλέψεις για το μέλλον, αλλά και τα μέσα για την αντιμετώπισή του. Είναι φανερό ότι οι βασικές αιτίες δεν θα αρθούν, αντίθετα κάποιες από αυτές θα επιδεινώνονται. Είναι επίσης φανερό ότι ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός «δεν μπορεί να μην είναι ο εαυτός του», άρα οι λύσεις που σκέφτεται υπόσχονται «αίμα και δάκρυα» για την κοινωνική πλειονότητα (αυτούς κι αυτές που ζουν από τη δική τους εργασία κι όχι από την εργασία των άλλων).

- Αυξάνουν τα επιτόκια (γιατί αυτή τη «συνταγή» γνωρίζουν) και έτσι μετατρέπουν την οικονομική επιβράδυνση σε ύφεση, αφού το πρόβλημα δεν είναι η υπερθέρμανση της ζήτησης αλλά οι ελλείψεις στην προσφορά. Στη συνέχεια, είτε θα κάνουν πίσω τρομάζοντας από τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες της ύφεσης, οπότε θα έχουμε στασιμοπληθωρισμό, είτε θα το πάνε μέχρι τέλους, οπότε η ύφεση θα προσλάβει μεγαλύτερο βάθος, με πιθανή συνέπεια ένα «κραχ» στις αγορές αλλά και χρεοκοπίες επιχειρήσεων και κρατών.

- Ασκούν παράλληλα τη γνωστή πολιτική «επιδομάτων», η οποία ουδεμία σχέση έχει με αυτό που συνηθίσαμε να

ονομάζουμε επιδοματική πολιτική και να το συνδέουμε με τις παροχές του κοινωνικού κράτους. Πρόκειται για επιδότηση του επιχειρηματικού τομέα, η οποία μάλιστα με τις προπληρωμένες κάρτες είναι απευθείας επιδότηση χωρίς τα χρήματα να περνούν καν από τους λογαριασμούς των καταναλωτών (γιατί ο νεοφιλελεύθερος ρατσισμός ενάντια στην εργατική τάξη διδάσκει ότι αυτοί οι «κατώτεροι» μπορεί να ξοδέψουν τα χρήματα για να ικανοποιήσουν τις «χαμερπείς» τους ανάγκες και να μην καταλήξουν στις εταιρείες ενέργειας).

- Κάνουν ακόμη και εθνικοποιήσεις εταιρειών του ενεργειακού τομέα (στη Γαλλία και την Γερμανία), αλλά μόνο για να μην χρεοκοπήσουν και λειτουργήσουν σαν Lehman Brothers του ενεργειακού τομέα. Αφού το κράτος καλύψει τις ζημιές τους, θα τις αποδώσει ξανά ακμαίες στον ιδιωτικό τομέα.

- Αποφεύγουν να θίξουν τα γρανάζια της αγοράς και της κερδοσκοπίας. Κάτω από την απειλή της ύφεσης και σοβαρών κοινωνικών και πολιτικών συνεπειών στην Ευρώπη, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσε πρόταση για αποσύνδεση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος από την τιμή του φυσικού αερίου (το πλέον αυτονόητο μέτρο), χωρίς να είναι ακόμη βέβαιο ότι θα υιοθετηθεί από την ΕΕ.

- Αποφεύγουν να στηρίξουν το εργατικό εισόδημα (η Λαγκάρντ είπε ότι οι εργαζόμενοι πρέπει «να περιορίσουν τις μισθολογικές τους απαιτήσεις»!) ενώ η ακρίβεια καλπάζει.

- Ετοιμάζονται να περικόψουν ακόμη και αυτή την πολιτική των επιδοτήσεων, στο όνομα της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

Συγκέντρωση δυνάμεων και αριστερή ατζέντα

μάχης

Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο Άδωνις διαβάζει βουλωμένο γράμμα: πράγματι έρχεται πολύ δύσκολος χειμώνας για τις εργαζόμενες τάξεις. Η κατάσταση λοιπόν δεν αφήνει περιθώρια για παθητικότητα και αδράνεια. Απαιτείται κινητοποίηση, πρωτοβουλίες, συγκέντρωση δυνάμεων για κοινές μάχες πάνω σε μια κοινή προγραμματική ατζέντα. Τα βασικά συστατικά μιας τέτοιας ατζέντας μάχης έχουν ήδη εκ των πραγμάτων αναδειχθεί:

- Αύξηση μισθών και τιμαριθμική αναπροσαρμογή (ΑΤΑ) για να αντιμετωπιστούν οι απώλειες από την ακρίβεια, η οποία για τα χαμηλότερα στρώματα των εργαζόμενων τάξεων ξεπερνά το 20% (υπερκαλύπτοντας τις τελευταίες αυξήσεις του κατώτερου μισθού, που εξάλλου ήταν «παγωμένος» από το 2012)!

- Μείωση των συντελεστών ΦΠΑ στα ενεργειακά προϊόντα (ηλεκτρικό ρεύμα, πετρέλαιο, φυσικό αέριο) – μείωση των ειδικών φόρων κατανάλωσης στα καύσιμα – αποσύνδεση της τιμής ηλεκτρικού ρεύματος από την τιμή του φυσικού αερίου – κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας (του «ναού» της κερδοσκοπίας) – εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των εταιρειών ενέργειας (αν αυτά «επιτρέπεται» να γίνονται για τη γερμανική θυγατρική της ρωσικής Rosneft, επιβάλλεται να γίνονται για να προστατευτεί το εργατικό εισόδημα και να μην παγώσουν οι εργαζόμενοι). Στα καθ' ημάς, εθνικοποίηση της ΔΕΗ, όχι για να αποδοθεί ξανά στους μετόχους αλλά ως βήμα για να γίνει ξανά η ενέργεια από χρηματιστηριακό προϊόν κοινωνικό αγαθό.

- Επανασύσταση της Εργατικής Κατοικίας και υλοποίηση προγράμματος εργατικής κατοικίας, με στόχο να αυξηθεί κι όχι να μειωθεί η ιδιοκατοίκηση.

- Υγεία – παιδεία – ενέργεια – περιβάλλον – εργατική κατοικία, έξω από τις αγορές, έξω από το κερδοσκοπικό και χρηματιστηριακό «κύκλωμα».

Τα λόγια όμως δεν αρκούν· θα χρειαστεί να συσπειρωθούν δυνάμεις, οι ευρύτερες δυνατές, να αναληφθούν πρωτοβουλίες και να οργανωθούν κινητοποιήσεις πάνω σε ένα τέτοιο πρόγραμμα μάχης.

Να σταματήσει εδώ και τώρα ο πόλεμος στην Ουκρανία!

«Πληρώνουμε μια άλλη χώρα για να πολεμά έναν φρικτό πόλεμο στο δικό της έδαφος, ώστε να μην χρειαστεί να πολεμήσουμε έναν χειρότερο πόλεμο στο έδαφος ενός συμμάχου μας στο ΝΑΤΟ», μου είπε ο Φρέντερικ Κάγκαν από το American Enterprise Institute. "Ακούγεται μάλλον ψυχρό όταν τίθεται με αυτόν τον τρόπο, δεν νομίζεις;"». Αυτά έγραφε πρόσφατα σε άρθρο του αρθρογράφος του Bloomberg! Ο πόλεμος στην Ουκρανία, πόλεμος ιμπεριαλιστικός – άδικος από τις δύο πλευρές, παίρνει τα χαρακτηριστικά βρόμικου πολέμου που διαρκεί χωρίς να διαφαίνεται το τέλος του. Εκεί συναντιούνται και τρίβονται οι τεκτονικές πλάκες του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, προκαλώντας «ρίγη» πολεμοκαπηλίας, μιλιταρισμού και εθνικισμού, αλλά και φρενίτιδα εξοπλιστικού ανταγωνισμού.
Πρέπει λοιπόν να κινητοποιηθούμε για το σταμάτημα του πολέμου εδώ και τώρα, αλλά και ενάντια σε όλα όσα αυτός προκαλεί ή απλώς οξύνει. Αυτό δεν θα φέρει μια δίκαιη ειρήνη, αλλά θα είναι προτιμότερο από τη φρίκη και τις πολλαπλές οδυνηρές συνέπειες της συνέχισής του.

Αγώνας ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό, την άκρα δεξιά και τον φασισμό

Ένα διεθνές ρεύμα πολύμορφης και ετερόκλητης άκρας δεξιάς, παραδοσιακής και «μεταμοντέρνας», την οποία συμπληρώνουν νεοναζιστικές ομάδες, κομματίδια ή κόμματα (όπως στην Ελλάδα η Χρυσή Αυγή και το κόμμα του Κασιδιάρη), είναι σε διαρκή άνοδο και μαζικοποιείται τα τελευταία χρόνια: Τραμπ και «τραμπισμός» στις ΗΠΑ, Μπολσονάρου στη Βραζιλία, Μελόνι και Σαλβίνι στην Ιταλία, Vox στην Ισπανία και AfD στη Γερμανία, Όρμπαν στην Ουγγαρία. Όχι το ίδιο επιθετικά, με τον ίδιο τρόπο και στον ίδιο βαθμό και με ή χωρίς αναφορές ή νοσταλγία προς την

κληρονομιά του φασισμού και του ναζισμού του Μεσοπολέμου, τους ενώνει ωστόσο

ο επιθετικός ρατσισμός και η ξενοφοβία, ο αυταρχισμός, η ισλαμοφοβία και ο αντισημιτισμός, η ανοιχτή ή έμμεση απόρριψη της (αστικής) κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, ο μισογυνισμός, η λατρεία στα ορυκτά καύσιμα και ο κλιματοσκεπτικισμός, ο μιλιταρισμός, η περιφρόνηση για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, η συνωμοσιολογία και η αστυνομική αντίληψη για την Ιστορία, το μίσος για την κοινότητα LGBTQ, ο σκοταδισμός και η παθολογική προσκόλληση στο τρίπτυχο «Πατρίς-θρησκεία-Οικογένεια». Συνιστούν μεγάλο κίνδυνο όχι μόνο γι' αυτό που αντιπροσωπεύουν ως κόμματα ή ρεύματα, όχι μόνο γιατί βρέθηκαν ή αναμένεται να βρεθούν στην κυβέρνηση στις αντίστοιχες χώρες, αλλά και γιατί επιβάλλουν πολιτική ατζέντα και μετατοπίζουν συνολικά προς θέσεις ή πρακτικές ή συμμαχίες άκρας δεξιάς κόμματα της παραδοσιακής δεξιάς (όπως η αγγλική δεξιά με ηγέτιδα πλέον την Τρας ή ο Μητσοτάκης στην Ελλάδα) ή και ακροκεντρώους όπως ο Μακρόν, δίνοντας τον τόνο σε μια επικίνδυνη συνολική αυταρχοποίηση του πολιτικού συστήματος και του κράτους.

Ο κίνδυνος που αντιπροσωπεύουν δεν πρέπει να υποτιμηθεί! Αντίθετα, πρέπει να οργανώσουμε συστηματικά τον αγώνα ενάντια στο πρόγραμμα και τις πρακτικές τους.

Αγώνας ενάντια στον ρατσισμό

Τα μεταναστευτικά και προσφυγικά ρεύματα των τελευταίων δεκαετιών οφείλονται σε δύο βασικές αιτίες: στον πόλεμο (ιμπεριαλιστική επέμβαση, διακρατική σύγκρουση, εμφύλιος) και στην ακραία φτώχεια. Η επισιτιστική κρίση και η επικίνδυνη κλιμάκωση των ανταγωνισμών πρόκειται να τα διατηρήσουν και μαζικοποιήσουν, ενώ στο όχι πολύ μακρινό μέλλον θα υπάρξουν και μεταναστευτικά/προσφυγικά ρεύματα από αιτίες που σχετίζονται με την κλιματική αλλαγή (λόγω λειψυδρίας, λόγω εξαφάνισης νησιωτικών περιοχών ή εθνών από την άνοδο της στάθμης της θάλασσας κ.λπ.).

Τα κράτη των αναπτυγμένων πόλων του καπιταλισμού (ΗΠΑ, κράτη-μέλη ΕΕ) επιλέγουν τον ρατσισμό σαν μέθοδο απώθησης, καταστολής, υποτίμησης (ώστε να αξιοποιούνται σε κάποιο βαθμό και ως πάμφθηνη εργατική δύναμη) αλλά και διαχείρισης του πληθυσμού των μεταναστών και προσφύγων, χτίζουν τείχη και καμπ-κολαστήρια στις χώρες πρώτης υποδοχής, νομιμοποιούν ή συγκαλύπτουν κακοποιητικές και δολοφονικές πολιτικές όπως οι επαναπροωθήσεις (push–backs), οργανώνονται τα ίδια σαν «φρούρια» αποτροπής.

Η Ελλάδα, χώρα που υποδέχεται μετανάστες και πρόσφυγες από τα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή και την Αφρική, έχει μετατραπεί σε χώρα-«φυλακή» προσφύγων αλλά και σε αντιπροσφυγικό «σύνορο» της ΕΕ. Επί κυβέρνησης Μητσοτάκη οι αντιπροσφυγικές πολιτικές οξύνθηκαν και οι επαναπροωθήσεις προσέλαβαν τρομακτικές διαστάσεις και εγκληματικές μορφές, με τη συνέργεια της Frontex και τη σιωπηλή συναίνεση των ευρωπαϊκών αρχών. Στα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου και στον Έβρο συντελούνται μικρότερα και μεγαλύτερα εγκλήματα κατά των προσφύγων.

Όχι μόνο για λόγους δικαιοσύνης και ανθρωπισμού, αλλά και γιατί έχουμε ταχθεί με το μέρος των εκμεταλλευόμενων, των καταπιεσμένων και των αδυνάτων αυτού του κόσμου, λέμε «σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά», δικαίωμα στο άσυλο και σε μια ανθρώπινη ζωή, καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες στις γειτονιές μας, δικαίωμα στην υγεία και την εκπαίδευση, όχι στα καμπ-κολαστήρια και τις επαναπροωθήσεις, όχι στη ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, στην Ελλάδα-φυλακή και την Ευρώπη-φρούριο, όχι στον ρατσισμό.

…και τον σεξισμό

Οι γυναικοκτονίες, των οποίων ο αριθμός αυξάνεται διαρκώς, η ρύθμιση της κυβέρνησης Μητσοτάκη για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια των παιδιών, η εμφάνιση και στη χώρα μας πρωτοβουλιών και αποπειρών να νομιμοποιηθούν στη δημόσια συζήτηση θέματα όπως της απαγόρευσης των αμβλώσεων (με τη συμβολή και της Εκκλησίας), γεγονότα όπως η δολοφονία του Ζακ

Κωστόπουλου/της Zackie ή του ομαδικού βιασμού της Γεωργίας από φερέλπιδες γόνους μεγάλων επιχειρηματικών οικογενειών, είναι ασφαλής δείκτης κινδύνου για τα δικαιώματα των γυναικών και των παιδιών, καθώς και των LGBTQ ατόμων. Η νέα άκρα δεξιά έχει κάνει σημαία της και μέρος του προγράμματος και της πολιτικής της ατζέντας την ανοιχτή επίθεση σε αυτά τα δικαιώματα και ελευθερίες προσπαθώντας να αντιμετωπίσει έτσι την κρίση της παραδοσιακής οικογένειας και να θέσει ξανά κάτω από την μπότα του «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» τον αναπαραγωγικό ρόλο της οικογένειας και να κανονικοποιήσει σε αντιδραστική κατεύθυνση τα σεξουαλικά πρότυπα. Το γεγονός ότι πιο παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις ή και κράτη επιμένουν στην πολιτική του «δικαιωματισμού», του γάμου των ομοφυλοφίλων κ.λπ. ούτε υποβαθμίζει τον κίνδυνο ούτε πρέπει να κάνει πρότυπό μας ένα τέτοιο δικαιωματισμό. Οι μάχες για τα δικαιώματα των γυναικών, των παιδιών και των LGBTQ ατόμων έχουν κεντρική σημασία, όπως αποδεικνύουν -για παράδειγμα- οι μεγάλες κινητοποιήσεις και η σκληρή αντιπαράθεση για το δικαίωμα στην άμβλωση σε σημαντικές χώρες (Βραζιλία, ΗΠΑ, Πολωνία).